

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 145/17
Luxemburg, 20 december 2017

Arrest in zaak C-102/16
Vaditrans BVBA/Belgische Staat

Bestuurders in de sector wegvervoer mogen hun normale wekelijkse rusttijd niet in hun voertuig doorbrengen

De verkorte wekelijkse rusttijd mogen zij daarentegen onder bepaalde voorwaarden wel in hun voertuig doorbrengen

Vaditrans, een in België gevestigde transportonderneming, heeft in augustus 2014 bij de Raad van State (België) beroep ingesteld tot nietigverklaring van een Belgisch koninklijk besluit op grond waarvan een boete van 1 800 EUR kan worden opgelegd indien de bestuurder van een vrachtauto zijn normale wekelijkse rusttijd in zijn voertuig doorbrengt. Volgens Vaditrans is het desbetreffende koninklijk besluit niet in overeenstemming met het legaliteitsbeginsel ter zake van straffen, omdat deze bepaling verbiedt de normale wekelijkse rusttijd in het voertuig door te brengen en hierop een sanctie stelt, terwijl een Unieverordening op dit gebied¹ niet in een dergelijk verbod voorziet. De Belgische Staat betoogt dat uit de desbetreffende verordening juist duidelijk blijkt dat een bestuurder zijn normale wekelijkse rusttijd niet in zijn voertuig mag doorbrengen. Voorts stelt hij dat de in de Belgische regelgeving opgenomen boete slechts strekt tot uitvoering van het in de verordening opgenomen verbod.

Op grond van de betreffende Unieverordening, waarin sociale regelgeving voor het wegvervoer wordt geharmoniseerd, moeten bestuurders een normale dagelijkse rusttijd nemen van ten minste 11 uur (die onder bepaalde voorwaarden tot negen uur kan worden verkort) en tevens een normale wekelijkse rusttijd van 45 uur (die onder bepaalde voorwaarden tot 24 uur kan worden verkort). In de verordening wordt voorts bepaald dat bestuurders die hiervoor kiezen, de dagelijkse rusttijden en verkorte wekelijkse rusttijden buiten de standplaats in het voertuig mogen doorbrengen als dit voertuig voor iedere bestuurder behoorlijke slaapfaciliteiten biedt en stilstaat.²

De Raad van State vraagt het Hof van Justitie de voorwaarden van deze verordening te verduidelijken. Meer in het bijzonder vraagt de Raad van State of de verordening een impliciet verbod bevat om de normale wekelijkse rusttijd in het voertuig door te brengen. Indien dit het geval is, wil de Raad van State vernemen of het legaliteitsbeginsel ter zake van strafbare feiten en straffen wordt geschonden doordat dit verbod niet duidelijk en expliciet in de verordening is vastgelegd.

In zijn arrest van vandaag stelt het Hof allereerst vast dat telkens wanneer in de verordening de begrippen „normale wekelijkse rusttijd” en „verkorte wekelijkse rusttijd” gezamenlijk worden bedoeld, de algemene term „wekelijkse rusttijd” wordt gebruikt. Ter aanduiding van de mogelijkheid om rusttijden in het voertuig te nemen, wordt in de verordening echter gebruikgemaakt van de algemene term „dagelijkse rusttijden” – die de normale en verkorte dagelijkse rusttijden omvat – en van de specifieke term „verkorte wekelijkse rusttijden”. **Volgens het Hof volgt uit het feit dat de Uniewetgever niet de algemene term „wekelijkse rusttijden” heeft gebruikt om zodoende de beide soorten wekelijkse rusttijden te omvatten, dat hij bestuurders wilde toestaan om de**

¹ Verordening (EEG) nr. 561/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer, tot wijziging van verordeningen (EEG) nr. 3821/85 en (EG) nr. 2135/98 van de Raad en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 3820/85 van de Raad (PB 2006, L 102, blz. 1).

² Zie artikel 8, lid 8, van verordening nr. 561/2006.

verkorte wekelijkse rusttijden in het voertuig door te brengen, maar dit bij de normale wekelijkse rusttijden wilde verbieden.

Het Hof voegt hieraan toe dat **het hoofddoel van de verordening erin bestaat de arbeidsomstandigheden van werknemers in de wegvervoerssector en de verkeersveiligheid in het algemeen te verbeteren.** De wetgever wilde dus dat bestuurders hun normale wekelijkse rusttijden kunnen doorbrengen op een plaats met passende en geschikte accommodatie. Een vrachtwagencabine blijkt geen geschikte plaats te zijn voor langere rustperioden dan de dagelijkse rusttijden en de verkorte wekelijkse rusttijden. Het Hof stelt dus vast dat indien het zou oordelen dat de normale wekelijkse rusttijden in het voertuig mogen worden doorgebracht, dit zou betekenen dat bestuurders al hun rusttijden in de cabine van hun voertuig zouden kunnen doorbrengen, **hetgeen duidelijk indruist tegen de doelstelling van de verordening om de arbeidsomstandigheden van bestuurders te verbeteren.**

Ten slotte merkt het Hof op dat de Commissie tijdens de procedure ter vaststelling van de verordening had voorgesteld bestuurders de mogelijkheid te bieden al hun rusttijden in hun voertuig door te brengen (dus zowel de verkorte en normale dagelijkse rusttijden als de verkorte en normale wekelijkse rusttijden). Dit voorstel is vervolgens evenwel gewijzigd opdat alleen verkorte wekelijkse rusttijden buiten de standplaats in een voertuig mogen worden doorgebracht, en niet de normale wekelijkse rusttijden, en wel met het doel het welzijn en de hygiënische omstandigheden van bestuurders te beschermen. **Volgens het Hof toont deze wijziging duidelijk aan dat de wetgever de mogelijkheid wilde uitsluiten om normale wekelijkse rusttijden in het voertuig door te brengen.**

Het Hof oordeelt dat deze Unieverordening, waarin sociale regelgeving voor het wegvervoer wordt geharmoniseerd, bestuurders duidelijk verbiedt om hun normale wekelijkse rusttijden in een voertuig door te brengen.

Het Hof brengt omtrent de tweede vraag van de Raad van State in herinnering dat de Unieregelgeving op grond van het legaliteitsbeginsel terzake van straffen een duidelijke omschrijving van de strafbare feiten en de daarop gestelde sancties moet bevatten. Aangezien het verbod om normale wekelijkse rusttijden in een voertuig door te brengen duidelijk in de verordening is vastgelegd en de lidstaten op grond van deze verordening verplicht zijn inbreuken te bestraffen³, is het legaliteitsbeginsel ter zake van straffen niet geschonden. Het is dus aan de lidstaten om te bepalen welke sancties zij geschikt achten om een doeltreffende toepassing van de verordening te verzekeren, waarbij zij erop moeten toezien dat de materiële en formele voorwaarden waaronder deze sancties worden opgelegd, overeenstemmen met die waaronder vergelijkbare en even ernstige overtredingen van het nationale recht worden bestraft.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

---

³ Zie artikel 19 van verordening nr. 561/2006.